

ΝΗΣΙΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΥΟ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ

Καπετάν - Ἀποστόλης ὁ Κουμιώτης ἔφτανε πάλι συννεφιασμένος στὸν καφενέ, κάτω στὸ γιαλό. Σκυφτός, μὲ τὴ μεγάλη του μύτη κρεμασμένη ἀπάνω στὸ στόμα, μὲ τὰ φρύδια του, τὰ ψαρά και ἄγρια, ποὺ πέφτανε καὶ τοῦ σκεπάζανε τὸ φῶς του, τράβηξε ὁ γέρος στὴ συνειθισμένη του γωνιά, δίπλα στὸ παράθυρο. ποὺ ἀνοιγε κατὰ τὴ θάλασσα, καὶ παράγγειλε τὸν ναργιλέ του. Ὁξω μιὰ νοτιὰ διαβολεμένη τάραζε στεριά καὶ πέλαγο. Ἡ βοή τῆς θάλασσας ἔφθανε σὰ φοβέρα ἀπὸ μακριά, τὰ ξεχαρβαλωμένα τζαμόφυλλα τοῦ καφενὲ τρίζανε διαβολικά, κι' ἀπὸ τὰ νοτισμένα γυαλιά δὲν ἔβλεπε κανένας παρὰ θαυμποὺς ἥσκιους νά περνοῦν καὶ νά χάνωνται στὸ δρόμο. Ὁ καπετάν - Ἀποστόλης ὁ Κουμιώτης, συμμαζεύτηκε στὴ γωνιά του, σταύρωσε τὴν πατατούκα του στὸ στῆθος, πῆρε μιὰ βαθειὰν ἀνάσα καὶ μισόκλεισε τὰ μάτια του, σὰν νά ἡτανε ἔτοιμος ν' ἀποκοιμηθῇ. Μὲ τὸν καιρὸν ἤρθε κι' ὁ ναργιλές. Κι' ἀν δὲν ἀκουγότανε, ποὺ καὶ ποὺ, τὸ γλουγλούκισμα τοῦ νεροῦ μέσα στὸ θαυμπὸ γυαλί, θάλεγε κανένας πῶς ὁ καπετάν - Ἀποστόλης ὁ Κουμιώτης εἶχε ἀποκοιμηθῆ βαρειά ἀπάνω στὸ μαρκούτσι του.

Στὸ ἀντικρυνό τραπέζι, ὁ κύριος Νικολάκης ὁ Ἰγγλέζης, πρώην οἰκονομικὸς ἔφορος, ἀνθρωπὸς γραμματισμένος καὶ πολύερος, μὲ ὅλο ποὺ περνοῦσε γιὰ λίγο ζευξέκης, εἶχε τὴν εὐχαρίστησι νά διαβάζῃ δυνατὰ καὶ νά ἔξηγῃ στοὺς νησιῶτες, μὲ τὸ νῦ καὶ μὲ τὸ σίγμα, τὰ κύρια ἄρθρα τῆς «Παλιγγενεσίας», τῆς μοναχῆς ἐφημερίδος, ποὺ εἶχε πέρασθη, ἐκεῖνον τὸν καιρό, στὸ νησί. Ἐτσι ὁ κύριος Νικολάκης, μὲ τὸ ψηλό του τὸ καπέλλο, ποὺ δὲν τούλειψε ποτὲ ἀπὸ τὸ κεφάλι ἀπ' τὶς καλές του ἡμέρες, μὲ τὴν μαύρη ζεντιγκότα του καὶ μὲ τὴν ἀσπρὴ ξεφτυσμένη ἐσάρπα, γύρωφ ἀπ' τὸ λαιμό, ποὺ ἔσμιγε ἀπάνω στὸ στῆθος του, μὲ τὴν κάτασπρη μακριά του γενειάδα, μάζευε γύρω του ὅλον

τὸν καφενὲ καὶ, τὸ λιγώτερο, δέκα ἄνθρωποι, στριμώχνοντας τὰ σκαμνιά τους δλόγυρά του, στέκονταν κρεμασμένοι ἀπ' τὰ χεῖλα του, καὶ μαλλώνανε στὸ τέλος ποιὸς νὰ τοῦ πληρώσῃ τὸν καφέ του καὶ τὸ παξιμάδι του. Ἐκεῖνο τὸ δειλινό, ἀφοῦ διάβασε δικύριος Νικολάκης κ' ἔξήγησε τὸ κύριο ἀρθρο — τὰ πολιτικὰ ἦτανε σκοῦρα στὴν Ἀθήνα καὶ τὸ Ὑπουργεῖο ἤτανε ἔτοιμο νὰ πέσῃ ὥρα τὴν ὥρα — τοὺς μίλησε γιὰ τὰ συγγράμματά του πάλι, δχι βέβαια γιὰ πρώτη φορά.

— Μεγάλος ἄνθρωπος ὁ Τρικούπης. Ποιός λέει δχι; Ἀπὸ οἰκονομικὰ διμως δὲν σκαμπάζει γρῦ. Τοῦ λείπει βλέπεις ἡ πεῖρα σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα. «Οταν ἔβγαλα τὸ πρῶτον «Οἰκονομολογικὸν Δοκίμιον» στὴν Ἀθήνα, τοῦ τὸ πῆγα καὶ τοῦ τῶδωκα στὰ χέρια του. Μ' εὐχαρίστησε καὶ μοῦ εἶπε πῶς θὰ τὸ διαβάσῃ. »Ἐπειτα ἀπὸ ἔξη μῆνες, ποὺ ἔβγαλα καὶ τὸ δεύτερο, τοῦ τὸ ἐπῆγα καὶ αὐτό. «Κύριε Πρόεδρε, τοῦ εἴπα, ἡ ἐργασία μου εἶναι προϊὸν μακρᾶς πείρας ἐνὸς παλαιοῦ οἰκονομικοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Κράτους. Παρακαλῶ γὰρ μελετήσετε ἐπισταμένως τὰ δύο μου φυλλάδια καὶ θὰ ἐκτιμήσετε τὴν ἀξίαν τοῦ συστήματός μου. Ἐγώ, εἰς ἀνταμοιβήν μου, δὲν ξητῶ παρὰ μίαν μικρὰν ἐνίσχυσιν διὰ τὸ γῆρας μου». Μοῦ ὑπεσχέθη πάλιν καὶ μ' εὐχαρίστησε. Πολυάσχολοι ἄνθρωποι, βλέπετε. Δὲν ἔχουν καιρὸν νὰ συζητήσουν δυστυχῶς...

— Θὰ τὰ πέταξε στὸ χρονοντούλαπο! ἔρωψε ἔνα λόγο ἀπὸ τὴν παρέα ὁ θανάσιμος ἔχθρος «τοῦ Προδότου», ποὺ εἶχε πουλήση στοὺς Ἀγγλους τὴν πατρίδα του, ἔνας ταμιακὸς ὑπάλληλος, παυμένος ἀπὸ τὸν «φροδομπήχτη», γιὰ κάποιες ἀνιωμαλίες στὴ διαχείρισή του. Αὐτός, φίλε μου κύριε Νικολάκη, νομίζει πώς τὰ ξέρει δλα. Εἶναι οὐρανοκατέβατος! Κρεμάλα ποὺ τοῦ λείπει! Καὶ δὲ θάργήσῃ . . .

— Μήλην ἔξάπτεσαι, ἀγαπητὲ συνάδελφε, εἶπε αὐστηρὰ ὁ κύριος Νικολάκης. Ἐγὼ δὲν φθάνω ἔως ἐκεῖ. «Ο Τρικούπης ἐμελέτησε τὴν ἐργασίαν μου κατὰ βάθος. Ἐδῶ τὸν ἔχω! Ο ἐφετεινὸς προϋπολογισμός του στηρίζεται διλόκληρος ἐπάνω εἰς τὸ σύστημά μου. Αὐτὸ μὲ ἀρκεῖ. Θέλω νὰ είπω μόνον, δτι κάνενας λόγος δὲν ἔγινε διὰ τὸν πτωχὸν Ἰγγλέζην. Αὐτὸς θ' ἀποθάνῃ εἰς τὴν ψάθαν. Καὶ ἂς δρέπουν οἱ ἄλλοι τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του. »Ετσι εἶναι, φίλε μου. Οἱ μεγάλοι πατοῦν ἐπάνω εἰς τὰ πτώματα τῶν μικρῶν καὶ φαίνονται μεγαλύτεροι!

— Κράτησε τὸν καφὲ καὶ τὸ παξιμάδι τοῦ κυρίου «Εφόδου! επρόσταξε μιὰ φωνὴ ἀπ' τὴν παρέα, ἐνῷ ἔνα χέρι ἐπρότεινε κάποιο ἀσημένιο νόμισμα στὸ παιδί τοῦ καφενέ, ποὺ εἶχε σταματήσῃ κι' αὐτὸ μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα μπροστά στὴ γερουσία, νὰ ποῦμε, τοῦ νησιοῦ. «Ο κύριος Νικολάκης ἔφερε τὴν παλάμην στὸ στῆθος.

— Εὐχαριστῶ, Δημητράκη μου. Γιατί νὰ πειράζεσαι; Βαφτίσια ἔχεις πάλι ἀπόψε;

— «Έχω τὴν εὐχαρίστηση . . . ἀποκρίθηκε ἡ φωνή.

— «Ἄς είσαι καλά!

Αύτὰ ἦσαν πάντα τὰ προμηγύματα πώς ή παρέα ἔπειτε νὰ σκορπίσῃ. Μιὰ φορὰ πληρωμένος ὁ καφὲς καὶ τὸ παξιμάδι τοῦ κυρίου Νικολάκη, ἡ συζήτηση ἔπαιρνε τέλος καὶ κάθε νοικοκύρης θυμότανε, πῶς ἥτανε ὥρα νὰ κάνῃ τὸ γύρο του ἀπ' τὸ παζάρι, νὰ πάρῃ τὰ ὀρεχτικά του, τὴν σαρδέλλα του ἢ τὰ χαψιά του, νὰ ουσφῆξῃ τὸ ρακί του καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του γιὰ τὸ φαγί.

— Εύντυχισμένοι ἄνθρωποι, ποὺ ἔχετε καποῖον νὰ θάς λέξη μένη! Ξανάλεγε τακτικά ὁ κύριος Νικολάκης. 'Εμείς οἱ μαγκούφηδες, ὅπου βρεθοῦμε, ἔκει καὶ τὸ σπίτι μας. "Ἄς ὄψεται ἡ Πολιτεία!

Πολιτεία !
Καὶ ἀφοῦ ἀποχαιρετοῦσε τοὺς «φίλους καὶ ἄγαπητούς», ἐκανε
μία βόλτα γύρω στὸν καφενὲ καὶ κύττας νὰ βοῇ κάνεναν ἄλλον
μαγκούφη σὰν κι' αὐτόν, γιὰ νὰ ποῦνε τὰ ρέστα. «Ολα - δλα,
ἄλλα μοναχός του δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ οὔτε στιγμὴν ὁ κύριος
Νικολάκης. «Ολα τὰ παλῆα ἔυπνοῦσαν τότε μέσα του καὶ τὸν
ἔπινιγαν. Τρέλλα τούρχότανε ν' ἀπομείνῃ μόνος κι' ἀσυντρόφευ-
τος μιὰ στιγμή. Ό κλῆρος αὐτὸ τὸ βράδυ ἔπεσε στὸν Καπετάν-
Αποστόλη τὸν Κουμιώτη, ποὺ λησμονημένος στὴ γωνιά του,
ρουφοῦσε τὸν ναργιλέ του, εύτυχισμένος στὴ μοναξιά του καὶ
τὴ δυστυχία του. Μὲ δυὸ βόλτες τοῦ βρέθηκε φάτσα.

— Ἀποκοινώθηκες, καπετάν - Ἀποστόλη;

— Αποκοινωνίας,
— "Οχι άκομα! είπε ξερά - ξερά έκεινος, χωρίς να σηκωθεί τα
μάτια του, ποῦ θαμπόφεγγαν άναμεσα άπ' τής μεγάλες, άγριες
τούχες τῶν ἀναμαλλιασμένων του φρυδιῶν.

— Νὰ σὲ συντροφέψω λιγάκι;

= "Οπως δοίτεις.

— Οπως οριζεται,
"Εσυος ενα σκαμνι και καθησε κοντα του.

Ἐσύδε ενα διάμνι κατ τον πρώτον Αύγουστον ἡ νοτιά, κατετάν - Ἀποστόλη

— Λυσσάξει την γοτική, καλά.
— "Ασ' τηνε νὰ λυσσάγῃ, εἰπε ξερὰ ἐκεῖνος.
"Η κουβέντα πῆρε δρόμο μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Δέκα λόγια διάλογος Νικολάκης, ἔνα λόγιο ὁ Καπετάν - Ἀποστόλης· πενήντα λόγια διάλογος Νικολάκης, μισὸ λόγιο ὁ Καπετάν - Ἀποστόλης·

— Αὐτά, ποῦ λέσ, Καπετάν· 'Αποστόλη μου. Κάτσε τωρα στον καφενέ νά μετρᾶς τὰ νταβανοσάνιδα. Και ποῦ νά πᾶς, κακομοίρη μου; Ποῦ νά πάμε; Ποιός μᾶς περιμένει; "Ερημοι και μαγκούφηδες κ' οί δύο μας. "Ολοι οι χριστιανοί πήγανε νά φάνε ψωμί στὸ σπίτι τους, μὲ τῆς γυναικες τους, μὲ τὰ παιδιά τους, μὲ τ' ἄγγόνια τους. "Εσύ ποῦ νά πᾶς, Καπετάν· 'Αποστόλη μου; Στὸ πατάρι τῆς ταβέρνας, πούχεις στημένο τὸ ἀρχοντικό σου; Κ' ἐγώ ποῦ νά πάω; Στοῦ προκομμένου τοῦ ἀνηψοῦ μου; "Εναν ὕπνο, ποὺ βρίσκω στὸ σπίτι του κι' αὐτὸ πολὺ είναι. Τί νά τὰ λέμε;

— Ἔσύν τά λέσ! ἔκαμε στενοχώρα ο Καπεταν - Αλεστόνι,
και γουό - γουό δ ναργιλές.

— Τὰ λέω. Τί νὰ κάνω; Ἐσύ τουλάχιστον ενας ανδρωμος, ἄγραμματος, σα-πέρα. Δὲ λέω. Καπετάνιος στὸν καιρό σου, ἔξιος, τίμιος, μὲ τὸ δικό σου, μὲ τὴν ὑπόληψι σου. Ἡ τύχη σου

τάφερε στραβά. "Ετσι ήτανε γραφτό σου. Στὸ τέλος σ' ἔδιωξε κ' ἡ στρίγγλα ἡ γυναικα σου. Ζῆ ἀλήθεια ἡ γυναικα σου, Καπετάν - Ἀποστόλη;

— Ζῆ... Είπε ξερά, καὶ δός του, γοὺρ - γοὺρ ὁ ναργιλές.

— Ἐγώ ὅμως; Μὲ τὰ γράμματά μου, μὲ τὴν ἀξία μου, ὑπάλληλος ἀπ' τοὺς πρώτους. Χειρότεροι ἀπὸ μένα, φτάσανε νὰ γίνουν ὑπουργοί. "Ας ὄψεται ἡ Πολιτεία. Ἐκατομμύρια ὥφελησα τὸ Δημόσιο. Μὲ πέταξε στοὺς δρόμους. "Αλλοι τὸ κατάκλεψαν. Γινῆκαν μεγάλοι καὶ τρανοί. "Ας ὄψεται ὁ Τρικούπης! Ἐγὼ τοῦ ἄνοιξα τὰ μάτια. "Οταν τοῦ πῆγα τὸ πρῶτο μου «Οἰκονομολογικὸν Δοκίμιον...»

— Μοῦ τάχεις εἰπωμένα, κύριε Νικολάκη μου. "Ασ' τα νὰ κουρεύωνται!

Καὶ γοὺρ - γοὺρ ὁ ναργιλές.

— Τί τὰ θέλεις ὅμως, Καπετάν - Ἀποστόλη μου. Ζοῦμε καὶ σ' ἔναν ἐλεεινὸν τόπο. Οἱ συντοπῖτες μας, γαϊδούρια δῆλοι, μὲ τὸ συμπάθειο. Ἀπὸ λόγια στὸν καφενὲ ὅσα θέλεις. Κάνενας δὲ βρίσκεται νὰ σὲ πάρῃ καὶ μιὰ φορὰ στὸ σπίτι του, νὰ σὲ φιλέψῃ ἔναν καφέ. Διπλομανταλωμένες ἡ πόρτες τους. Τοὺς κάνεις τιμῇ στὸ τόπο τους, τοὺς ἀνοίγεις τὰ μάτια τους, δλημερίς σὲ βλέπουνε, σὲ καταλαβαίνουνε πώς στέκεσαι ἀπάνω ἀπὸ δλους τους, σοῦ δείχνουνε πώς σ' ἔκτιμοῦνε τάχα. Δὲ βαρύνεσαι! Ἀπὸ μέσα τους δὲ σὲ χωνεύουνε. Γιατί; Γιατί εἶσαι καλύτερος τους. "Ενας Τρικούπης...

— Πάλε ὁ Τρικούπης; μουρμουρίσε ὁ Καπετάν - Ἀποστόλης. Καὶ γοὺρ - γοὺρ ὁ ναργιλές.

— "Ας εἶναι, Καπετάν - Ἀποστόλη μου. Τοῦ λόγου σου τί νὰ καταλάβης ἀπ' αὐτὰ ποὺ σοῦ λέω; Ἀγράμματος ἀνθρωπος. Δὲ σὲ ξεσυνερζίζομαι. Σὲ συμπονῶ γιατὶ ἡ Μοῖρας μας εἶναι ἀδερφάδες. Στὸ ψαθὶ θὰ πεθάνουμε κ' οἱ δύο, μὲ τὸ παράπονο σ' ἀχεῖλι. Μᾶς ἐπίκρανε ἡ ζωὴ π' ἀναθεμά την!.. Βαστᾶς καπνὸν ἀπάνω σου, ἀλήθεια;

— Κάνε τσιγάρο! τοῦπε. Καὶ γοὺρ - γοὺρ ὁ ναργιλές.

— Οὔτε γιὰ καπνό, ποὺ λές, ἔτσι μεταξύ μας, ποὺ τὰ λέμε. Ο κύριος οἰκονομικὸς ἔφορος, ὁ διακεκριμένος ὑπάλληλος, ὁ συγγραφεὺς τῶν «Οἰκονομολογικῶν Δοκιμίων», ὁ σύμβουλος ἐνὸς Τρικούπη, οὔτε γιὰ καπνό...

— Στρῆψε τώρα τὸ τσιγάρο σου.

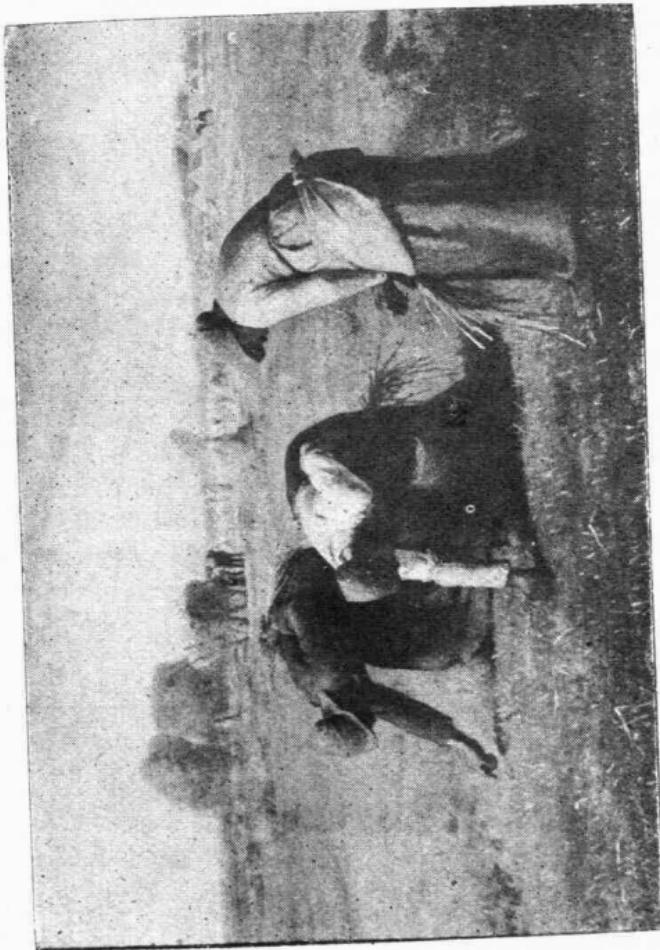
— Τὸ στρήβω.

— Εδωκε ὁ Θεὸς καὶ σίκωσε τὰ φρύδια του ὁ Καπετάν - Ἀποστόλης. Τὰ μικρά, στρογγυλά του ματάκια γυαλίσανε ἀπὸ κάτω, σὰν ἀναμμένα κάρδουνα.

— Μπᾶ! σὲ καλό σου! Κλαῖς, κύριε Νικολάκη μου;

— "Ας ὄψεται ἡ Πολιτεία, σοῦ εἴπα. "Ας τα νὰ πᾶνε νὰ χαθοῦνε! Δὲν μοῦ λές ἀλήθεια, ἔφαγες ψωμὶ γιὰ ἀκόμα; Κ' ἔγω σ' ἀλικοντάώ ἐδῶ μὲ τῆς κουβέντες;

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΕΝΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ

(Άπό τό Μουσεῖον τοῦ Λούβρου. — Αἱ ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΟΙ. — "Εργον τοῦ J. F. Millet)

— Κάτι τοίμπησα τὸ δειλινό. Τώρα θὰ πάω νὰ γύρω... Δὲν τρώω ἄλλο τὸ βράδυ.

“Ο κύριος Νικολάκης ἀνασηκώθηκε ἀπ’ τὸ σκαμνί του, ὅρθοστησε τὸ κορμί του, ἔχαϊδεψε τὴν ἀσπρη του γενειάδα, ἔκανε ἔνα περήφανο καὶ πικρὸ χαμόγελο, καὶ σκύβοντας πάλι κατὰ τὸν Καπετάν - Ἀποστόλη, ποῦ πάσχιζε νὰ κουλουριάσῃ τὸ μαρκοῦτοι τοῦ ναργιλέ του γύρω ἀπ’ τὸ λουλᾶ, τοῦ εἶπε σιγά, σὰν νὰ τοῦ μιλοῦσε στὸ αὐτί:

— “Ο κύριος οἰκονομικὸς ἔφορος ὅμιλος, ὁ διακεκριμένος ὑπάλληλος, ὁ σύμβουλος τοῦ Τρικούπη, δὲν ἔφαγε ἀπ’ τὸ μεσημέρι. Νησικὸς θὰ πάῃ νὰ κοιμηθῇ...”

Κάτι μουρμούρισε ὁ Καπετάν - Ἀποστόλης κάτω ἀπ’ τὰ μουσάκια του.

— Εἶπες τίποτε, καπετάν - Ἀποστόλη μου;

— Τίποτα...

— Πᾶμε λοιπόν, νὰ σηκώσουμε τὸ βάρος κι’ ἀπὸ τὸ μαγαζί. Θέλουνε νὰ σφαλίσουνε καὶ τὰ παιδιά. Νταραβέρι δὲν ἔχει ἀπόψε. Ποιός ξεμυτάει ἀπ’ τὸ σπίτι του, μὲ τέτοιο καιρό;

— Πᾶμε... ἔκανε ὁ Καπετάν - Ἀποστόλης, σταυρώνοντας τὴν χοντρή του πατατούκα στὸ σκελεθρωμένο στῆθος του.

Βγήκανε οἱ δύο γέροι ἀπ’ τὴν πόρτα. “Οξω ἡ νοτιὰ εἶχε δαιμονιστῆ. Τὰ κύματα θεόρατα σπάζανε ἀπάνω στὸ μᾶλο, σήκωναν κολῶνες ἀπὸ ἀσπρούς ἀφρούς, μέσ’ στὸ σκοτάδι, καὶ καθὼς σπάζανε ἡ κολῶνες σὲ χύλια συντρίμμια στὸν ἀέρα, τὸ νερὸ ἔπεφτε σὰ βροχὴ ἀπὸ ψηλά, σωστὴ νεροποντή, καὶ πλημμύριζε τὸ καλντερίμι καὶ ἔκανε χύλια ποταμάκια, ποὺ τὰ ξαναρρούφουσε πάλι ἡ θάλασσα. “Ενα βαθὺ βουγγητὸ ἔφτανε ὀλοένα ἀπ’ τὸ πέλαγο. Στὸν οὐρανὸ μακρινές, βουβὲς ἀστραπὲς ἔδειχναν τὸ κυνηγητὸ τῶν συννέφων, ποὺ ὅλο καὶ κοντοζύγωγαν, ἔτοιμα νὰ ξεσπάσουνε σὲ καταλυσμό. Χοντρές σταλαγματιές ἀρχίζαν νὰ πέφτουν, ποῦ καὶ ποῦ, ἀπ’ τὸν οὐρανό.

Οἱ δύο γέροι κοντοστάθηκαν στὴν πόρτα τοῦ καφενέ, ὡς ποὺ νὰ πάρουν τὴν ἀπόφασι νὰ ξεκινήσουν. “Η νοτιὰ ἀνακάτευε τὴν ἀσπρη γενειάδα τοῦ κυρίου Νικολάκη, καὶ τὰ μακροὺ μαλλιά τοῦ Καπετάν - Ἀποστόλη καὶ τὸ νερὸ τοὺς χτυποῦσε τὸ πρόσωπο. ‘Ακίνητοι καὶ οἱ δύο κυττάζανε τὸ μανιωμένο πέλαγο, ὁ ἔνας πασχίζοντας νὰ κρατήσῃ στὸ κεφάλι τοῦ τὸ ψηλό, ἐπίσημο καπέλλο τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου, ὁ ἄλλος σταυρώνοντας ὀλοένα μὲ τὰ δύο του χέρια τὴν χοντρή του πατατούκα καὶ ξεροβήχοντας ἀπ’ τὰ βάθη τῶν σωθικῶν του.

— Καλή σου νύχτα λοιπόν, Καπετάν - Ἀποστόλη, εἶπε παραπονεμένα ὁ κύριος Νικολάκης.

— Ποῦ πᾶς; τὸν ωτηγησε ὁ Καπετάν - Ἀποστόλης.

— Ἀποδῶ εἶναι ὁ δρόμος μου.

— “Ελα μαζί μου, χριστιανέ.

— Τί μὲ θέλεις;

— 'Αμ' νηστικὸς θὰ πλαγιάσῃς, ἀδεοφέ; Γίνεται αὐτὸ τὸ πρᾶμα;

— Τί θέλεις νὰ κάνω, Καπετάν - 'Αποστόλη μου;

— "Ελα μαζί μου, ώς τὴν ταβέρνα. Κάτι θὰ βρεθῇ νὰ τσιμπήσῃς. Θὰ σὲ φιλέψω ἐγώ ...

— Γιατί νὰ σου γίνω βάρος, Καπετάν - 'Αποστόλη μου;

— Ο Καπετάν - 'Αποστόλης τὸν τράβηξε ἀπ' τὸ μανίκι.

— Τὰ πολλὰ τὰ λόγια σὲ χαλᾶνε ἐσένα. Σου τὸ εἶπα πολλὲς φορές. "Ελα κοντά!

Οἱ δύο γέροι ἀνηφορήσανε κατὰ τὸ σοκάκι, σκοντάφτοντας στὸ καλντερόμι καὶ γλυστρῶντας μέσα στὰ νερά. Ό ἄνεμος τοὺς ἔσπρωχνε πρίμα καὶ τοὺς ἀνέμιζε τὰ μαλλιά καὶ τὰ γένεια, ἴδιους σὰ σαπιοσακολέβες, ποῦ ἀρμενίζουνε μὲ τὸν καλὸ καιόδο. Σὲ λίγο δὲν ἔχωρίζανε παρὰ δυὸς ἥσκιοι, ποῦ σαλεύανε καὶ χάνονταν στὴν ἄκρη τοῦ ἀνηφορικοῦ δρόμου, ἀνάμεσα στὰ σκοτεινὰ σπίτια, μὲ τὰ κλειστὰ παράθυρα καὶ τῆς μανταλωμένες πόρτες. "Ομως ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου Νικολάκη ἔχωρίζε ἀκόμα μέσα στὴ βουὴ τῆς ἄγριας νυχτιᾶς:

— 'Ο οἰκονομικὸς ἔφορος, ὁ διακεκριμένος ὑπάλληλος, ὁ σύμβουλος τοῦ Τρικούπη ...

Καὶ γκούχ - γκούχ τὸν ἀντίσκοβε, ποῦ καὶ ποῦ, ὁ ἔερὸς γεροντόβηχας τοῦ Καπετάν - 'Αποστόλη. Γκούχ - γκούχ ...

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

• • •
Απὸ τὴν Ἀθηναϊκὴν ζωήν. — Ξενύχτης τοῦ Ζαππείου